

Oyun: Jan Dark

Yazan: Bernard Shaw

Çeviren: Sevgi Sanlı

JAN

Verin bana o yazıyı! (*Masaya koşup kağıdı kaparak parça parça eder.*) Varın yakın ateşinizi. Fare gibi deliğe tıklımam ben. Seslerim haklıymış. (...) Sizin ahmak olduğunuzu söylemişlerdi. (*Bu söz çok gücenmelerine yol açar.*) Bunların güzel sözlerine, merhametlerine güvenilmez demişlerdi. Hayatımı bağışlayacağınıza söz verdiniz. Yalanmış. (*Öfkeli mırıltılar.*) Yaşamak nedir sizce? Donup taş kesilmemek mi sadece? Ne kuru ekmeğin bulunca gam yerim, ne de duru su içmek derttir benim için. Ama gök kubbenin şavkından, o güzelim kırların çayırından çimeninden yoksun bırakmak beni. Dağda bayırda askerlerle at koşturmayayım diye ayağıma pranga vurmam. Bana havasız, nemli karanlığı koklatmak, sizin kötülüğünüz, sizin sersemliğiniz beni Tanrıdan bile soğuturken, gönlümü gene onun sevgisiyle dolduracak her şeyi almak elimden, cehennem odundan da beterdir. Savaş atımdan vazgeçebilirim. Etekle dolaşsam da olur. Sancaklar, borazanlar, askerler yanı başımdan geçip gitse de öbür kadınlar gibi geride bırakılmayı nefsime yedirebilirim. Yeter ki rüzgarda ağaçların hışırtısını, güneşte öten çayırkuşunu, köyümün sağlıklı ayazında meleyen kuzuları işitebileyim. Akşam çanları bana melek seslerini getirsin gene. Bunlar olmadan yaşayamam. Bunları benden ya da başka herhangi bir kuldandan almaya kalktığımız için siz, biliyorum şeytanın emrindesiniz. Oysa bana yol gösteren, Tanrıdır.